πιάνου.

— Ἀδερφὸ δὲν ἔχετε;

— Δυστυχῶς. Τρεῖς κορίτσια ἤμαστε. Ἡ μικρότερη, ποὺ δὲν πρόφθασε νὰ μάθη ἀρκετὰ γράμματα, πλέκει νταντέλλες στὸ σπίτι. Ἔ, κάτι βγάζει κι' αὐτή...

Ἡ συνομιλία γινόταν σιγὰ σιγά, μὲ διακοπές, ἐνῶ κι' οἱ δυὸ ἐργαζόνταν. Ἡ Εὐτυχία ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις του πρόθυμα, γιατὶ καταλάβαινε πρῶτα πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ γνωρισθοῦν,ἀφοῦ ὁλημέρα θᾶταν μαζύ· ἔπειτα γιατ' ἤθελε νὰ δείξη στὸ νέο συνάδελφό της, πὼς ἦταν κι' αὐτὴ ἀπὸ οἰκογένεια ποὺ εἶχε κάποτε τὰ μέσα γιὰ νὰ δώση στὰ παιδιά της κάποια ἀνατροφή. Καὶ τέλος γιατὶ αὐτὸς ὁ Παπαζώης μὲ τὸ ὕφος του, μὲ τὸν τρόπο του, μὲ τὴν ἀσχήμια του ἀκόμα, τῆς γεννοῦσε ἐμπιστοσύνη...

— Σεῖς ἔχετε πτυχίο τῆς Ἐμπορικῆς; τὸν ρώτησε σὲ λίγο αὐτή.

— Βέβαια.

— Καὶ πήγατε στρατιώτης;

— Ὤ, πρὸ πολλοῦ! Δὲν εἶμαι τόσο νέος ὅσο ἴσως μὲ κάνετε...

— Σᾶς ρώτησα, γιατὶ ὁ ἄλλος ποὺ εἴχαμε, πῆγε τώρα στρατιώτης.

Ὁ Παπαζώης χαμογέλασε.

— Τὸ ξέρω... ἀλλὰ ἔννοια σας κι' ἐγὼ δὲν θὰ φύγω μὲ τέτοιο λόγο. Θὰ μ' ἔχετε ὡς που νὰ μὲ βαρεθῆτε!...

Χαμογέλασε κι' ἡ Εὐτυχία, μὰ χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Σὲ λίγο πάλι ἐκεῖνος τὴ ρώτησε:

— Διαβάζετε;

— Ὅσο μπορῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα μικρὸ μορφασμό, Δὲν εὐκαιρῶ πολύ, βλέπετε, οὔτε βρίσκω εὔκολα βιβλία ποὺ νὰ μ' ἀρέσουν... Γιὰ ν' ἀγοράζω; Οὔτε περιοδικὰ τώρα πειά...

— Κακὸ αὐτό... Ὁ ἄνθρωπος, ὅ,τι δουλειὰ κι' ἂν κάνη, σ' ὁποιον κύκλο κι' ἂν βρίσκεται, πρέπει νὰ διαβάζη... Ἡ ποίησι σᾶς ἀρέσει;

— Πολύ!... Ἀλήθεια, κάνετε ποιήματα;

Ὁ νέος κοκκίνησε ἐλαφρά:

— Ποιὸς σᾶς τό εἶπε;

Ἡ Εὐτυχία τὸ μετάνοιωσε. Ἔπρεπε τώρα νὰ τοῦ πῆ πὼς' ὁ Πετράκης τῆς εἶχε κάνει λόγο καὶ δὲν ἦταν ἴσως σωστό. Προσπάθησε νὰ τὸ μπαλώση:

— Μ' ἂν δὲν κάνω λάθος... βλέπω κάποτε τ' ὀνομά σας, κάτω ἀπὸ ποιήματα, σὲ περιοδικά...

— Δὲν τὸ πιστεύω... Μόνο μιὰ φορὰ δημοσίευσα λίγους στίχους σ' ἕνα περιοδικό... Μπορεῖ νὰ τοὺς εἴδατε, μὰ δύσκολο μοῦ φαίνεται νὰ θυμηθῆκατε καὶ τ' ὄνομα...

Καὶ μὲ μιὰ πωράξενη εἰλικρίνεια κι' αὐτοειρωνεία, ὁ Παπαζώης πρόσθεσε:

— Δὲν εἶμαι καθόλου γνωστὸς ποιητής! Γράφω, δὲν σᾶς τὸ κρύβω, στέλνω συχνὰ στὰ περιοδικά, μὰ πάντα μοῦ τ' ἀπορρίπτουν. «Ἀκατάλληλα» μοῦ ἀπαντοῦν στὴν ἀλληλογραφία. Φαίνεται πὼς τὰ ποιηματά μου εἶνε τοῦ γλυκοῦ νεροῦ!...

Αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν παρηγορήση:

— Ὄχι δά!..Ἴσως τοῦ γλυκοῦ νεροῦ εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ τὰ κρίνουν...

Μὲ τὸ ἴδιο αὐτοσαρκαστικὸ ὕφος, ὁ νέος ἀποκρίθηκε:

— Μπορεῖ κι' αὐτό. Ὁ χρόνος θὰ τὸ δείξη. Πῆτε μου ὅμως τὴν ἀλήθεια, γιατὶ μὲ ρωτήσατε ἂν κάνω ποιήματα; Σᾶς εἶπε κανένας, ἢ τὸ μαντέψατε ἀπ' τὴ... μεγαλοφυΐα ποὺ λάμπει στὸ μέτωπό μου;

Ἡ Εὐτυχία χαμογέλασε. (Ποῦ μεγαλοφυΐα στὸ στενὸ ἐκεῖνο μέτωπο, ὅπου τὰ μαλλιὰ φύτρωναν δυὸ δάχτυλα σχεδὸν πιὸ πάν' ἀπ' τὰ φρύδια!)

— Δὲν ξέρω, εἶπε... Ὄχι, δὲν μοῦπε κανένας... Ἔτσι μοῦ ἦρθε νὰ σᾶς ρωτήσω...

Ὁ Παπαζώης σήκωσε τοὺς ὤμους του, ξανάσκυψε στὰ βιβλία του κι' ἄρχισε νὰ γράφη. Ἐξακολούθησαν ἔτσι τὴν ἐργασία τους, χωρὶς νὰ μιλοῦν πειά. Σὲ μεταξὺ ξαναμπῆκε κι' ὁ Πετράκης, ξαναβγῆκε πολλὲς φορὲς κι' ὁ Παπαζώης, ἔλειψε κι' ἡ Εὐτυχία ποὺ τὴ φώναξε κοντά του ὁ κ. Σαββίδης. Ἔτσι πέρασε ἡ ὥρα. Κι' ἄξαφνα ἄκουσαν τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν μεσημέρι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Εὐτυχία

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Ἀπὸ τὰ ξένα σατυρικὰ φύλλα)

Διάλογος μεταξὺ γαμπροῦ καὶ πεθερᾶς:

— Κυρία!

— Κύριε!

— Ἡ κόρη σας εἶνε ἀνυπόφορη!

— Ἀ! Μπᾶ!

— Τὴν πιάνουν τὰ νεῦρα της τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα.

— Κ' ἔπειτα;

— Εἶνε κοκέτα, ἀπαιτητική, ὀξύθυμη...

— Ἔπειτα;

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν σᾶς φτάνουν;

Ἡ πεθερὰ ἀνορθώνεται καὶ λέει στὸ γαμπρό:

— Καὶ νομίζετε πῶς θὰ τὴν ξεφορτωνόμουν ἂν δὲν τὰ εἶχε ὅλ' αὐτά;

* * *

Δυὸ νεόνυμφοι Ἄγγλοι ἐγκαθίστανται σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως τοῦ τραίνου, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κάνουν τὸ γαμήλιο ταξίδι τους.

Ὁ σύζυγος λέει στὴ σύζυγό του:

— Μικρὲ μου ἄγγελε, εἶσαι καλὰ στὴ θέσι σου;

— Πολὺ καλά, φίλε μου, ἀπαντᾶ ἡ σύζυγος.

— Δὲν σὲ πιάνει τὸ κρύο;

— Καθόλου.

— Ἡ πόρτα πλάϊ σου εἶνε κλεισμένη καλά;

— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ,

— Τότε... δόσε μου τὴ θέσι σου!

* * *

Ὁ κόμης Χ... ἔχει πάει γιὰ προσκύνημα στὴν θαυματουργὸ Παναγία τῆς Λουρδῆς καὶ γράφει στὴν ἀγαπημένη του σύζυγο μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

«Ἀγαπητή μου γυναῖκα,

Σοῦ γράφω κρατῶντας ἕνα κερὶ στὸ χέρι κι' ἕνα κομπολόϊ στὸ ἄλλο...»

Αὐτὸ θυμίζει ἕναν παλαιὸ λαϊκὸ μυθιστοριογράφο ποὺ ἔγραφε:

«Ὁ συμβολαιογράφος περιφερόταν στὸν κῆπο του μὲ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του καὶ διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του...»

* * *

Ὁ Γκαλινο πρόκειται νὰ παντρευτῆ.

— Φίλε μου, ροχαλίζεις; τὸν ρωτάει ἡ μνηστὴ του μιὰ μέρα.

— Ποτέ, ἀγαπητή μου.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

— Ἔμεινα μιὰ ὁλόκληρη νύχτα ἄγρυπνος... γιὰ νὰ βεβαιωθῶ!....

* * *

Ἡ κ. ντὲ Λ... ζητάει ἀπὸ τὸ σύζυγό της νὰ τῆς πάρη μιὰ καινούργια τουαλέττα.

— Μά, καλή μου φίλη, τῆς ἀπαντάει ἐκεῖνος, εἶνε ἡ τετάρτη ποὺ σοῦ κάνω μέσα σὲ δυὸ μῆνες.

— Θὰ μὲ κάνεις νὰ πεθάνω! ξεφωνίζει ἡ κ. ντὲ Χ... ὁλολύζοντας. Καὶ θὰ δῆς, ὅτι ἡ κηδεία μου θὰ σοῦ στοιχίση πολὺ πιὸ ἀκριβὰ ἀπὸ τὴ τουαλέττα ποὺ σοῦ ζητάω!

— Δὲν λέω ὄχι, ἀποκρίνεται ὁ σύζυγος γαλήνιος, μὰ θὰ εἶνε ἕνα ἔξοδο ποὺ θὰ γίνει μιὰ φορὰ μόνο!

* * *

Ἡ καμαριέρα συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν κύριό της νὰ ἐρωτοτροπεῖ μὲ μιὰ φίλη τῆς κυρίας της.

— Ρόζα, σὲ ἱκετεύω, τῆς λέει ἐκεῖνος. Μὴν πῆς οὔτε λέξι στὴν κυρία.

— Ὤ! Ὁ κύριος μπορεῖ νὰ εἶνε ἥσυχος! ἀπαντᾶ ἡ ὑπηρέτρια. Σ' αὐτὰ τὰ πράγματα εἶμαι πολὺ διακριτική... Ρωτῆστε τὴν κυρία!